

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONŲ, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1959 M. GRUODŽIO (DEC.) 19 D.
NR. 51 39-JI METAI

IV ADVENTO SEKMADIENIS

Evangelija

Leckija

Luko 3, 1-6

I Kor. 4, 1-5

PENKIOLIKTAIS ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Pontijui Pilotui valdant Judėją, Erodui gi esant Galilejos tetrarku, jo broliui Pilypui Ituriejos ir Trakonitiės krašto tetrarku, Lizanijui Abilėnės tetrarku, po vyriausiais kunigais Annu ir Kajipu, Viešpaties žodis pasigirdo Zakarijo sūnui Jonui tyruose. Taigi, jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izajo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelią! Darykite jo kelius tiesius! Kiekvienas slėnis tebūnie užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis sužemintas; kas kreiva, tebūnie tiesu; kur nelygu, tebūnie lygūs keliai.

BROLIAI: Tegul žmonės žiūri į mus kaip į Kristaus tarnus ir Dievo paslaptį teikėjus. Todėl ir reikalaujama iš teikėjų, kad kiekvienas būtų rastas ištikimas. Tai man mažiausias dalykas, kad aš jūsų ar žmonių teismo dienos esu teisiamas; bet aš nė pats savęs neteisiu. Nors aš nieko nenusijaučiu, tačiau ne dėl to esu nuteisintas. Mano teisėjas yra Viešpats. Taigi, neteiskite pirm laiko, iki neateis Viešpats. Jis tai apšvies paslėptuosius tamsybėse dalykus ir atidengs širdžių sumanymus. Tuomet kiekvienam bus jo pagyrimas iš Dievo. Taip kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą.

MIELI SKAITYTOJAI,

LAIVAS laukia Jūsų pagalbos. Kad galima būtų jį be nuostolių leisti, reikia dar daugiau skaitytojų. Labai gerą darbą padarysite, jei surasite po vieną naują skaitytoją.

Laivo administracija

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

KAI JONAS KRIKŠTYTOJAS išėjo iš tyrų ir ėmė atgailos krikštą skelbti visoje Pajordanėje nuodėmėms atleisti, V. Jėzus buvo apie 30 metų amžiaus. Ir Jis rengėsi netrukus išeiti į viešąjį gyvenimą žmonėms skelbti Naują Įstatymą, o jų sieloms teikti naują gyvybę. Prieš trisdešimt metų Jisai buvo gimęs Betliejuje. Labai mažai kas Jį ten priėmė. Keletas piemenų, iš Rytų išminčiai, senis Simeonas ir už jį senesnė pranašė Ona. Tai tiek. Dauguma žmonių girdėte negirdėjo apie Jo užgimimą. Kai kurie, kaip Erodas, girdėjo apie Jo atėjimą, bet atmetė Dievo Pažadėtąjį. Kiti, tiesa, iš piemenų girdėjo apie Jo užgimimą, bet pergiliai buvo paskendę pasaulio reikaluose ir jo malonumuose, kad matytų silpname kūdikėlyje žydų tautos taip ilgai Lauktąjį. Taip Kristus ir užaugo vyru nepastebėtas, išskyrus tą vienintėlį kartą, kai dvylikos metų Jeruzalės šventykloje Jis stebino rašto žinovus savo išmintimi ir atsakymais.

Atgailos krikštas, kuri Jonas Krikštytojas skelbė, nebuvo Krikšto sakramentas. Krikšto sakramentą patsai Kristus įsteigė vėliau. Krikštas, kurį šv. Jonas skelbė ir teikė, buvo paprastas nuplovimas reiškias jį priimančio gerą valią, nusižeminimą, klusnumą Dievui ir atgailos dvasią. Šitokiui tai būdu Jonas taisė Viešpačiui kelią ir darė tiesius Jo takus.

Jonas gerai pažino savo laikų tautos vaikus. Perdaug jų ausys buvo apkurtusios ir širdys užkietėjusios, kad be tinkamo priengimo, jie išgirstų, suprastų ir įvertintų švelnius ir meilingus V. Jėzaus žodžius. Jėzui nereikėjo nė palmių, nė hosanų. Jis norėjo tik gailėsčio sutrintos širdies ir savo tautos vaikų nuoširdaus pasiryžimo mesti praeities klaidas ir nuodėmes ir eiti Jo rodomoju keliu į amžinąją tiesą ir laimę. Bet tatai nebuvo jiems lengva. Vieną žingsnį žengti gal jie ir bandytų, bet nusikratyti viso gyvenimo blogais įpro-

čiais ir nedorybėmis, kurios taip patogios, kaip nuvargusioms kojoms senos šliurės, žydams išrodė, jau perdaug iš jų reikalaujama. Bet čia nuolaidaus susitarimo negalėjo būti. Tiek žydų, tiek visų žmonių nužeminta, nuoširdi ir pastovi atgaila yra pirmoji išganymo sąlyga.

Todėl Jonas ne medum varvančiais žodžiais tiesė Viešpačiui kelią į žydų širdis. "Minioms, ateinančioms, kad būtų pakrikštytos, jis sakė: Angių veisle, kas jus pamokė bėgti nuo ateinančios rūstybės? Duokite tat vertingų atgailos vaisių ir nesakykite: Tėvą turime Abromą. Nes aš sakau jums, kad Dievas gali pažadinti vaikų iš šitų akmenų. Nes kirvis jau pridėtas prie medžio šaknies. Taigi, kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus išskirtas ir į ugnį įmestas".

"Minios jį klausė, sakydamos: tai ką gi mes turime daryti? Atsakydamas, jis joms kalbėjo: Kas turi dvi jupi, tegul duoda neturinčiam; kas turi ko valgyti, taip pat tedaro. Taip pat ir muitininkai atėjo krikštytis ir jam sakė: Mokytojau, ką mes turime daryti? Jis jiems tarė: Nereikalaukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta. Ir kareiviai klausė jį, sakydami: O mes ką turime daryti? Jis jiems tarė: Niekam nedarykite prievartos, neskriauskite ir tenkinkitės savo alga".

"Tautai esant tos nuomonės ir visiems manant savo širdyse apie Joną, ar kartais jis ne Kristus, Jonas atsakė, sakydamas visiems: Aš, tiesa, krikštiju jus vandenimi, bet ateis galingesnis už mane, kuriam aš neesu vertas atrišti jo kurpių dirželio; jis krikštys jus šventąja Dvasia ir ugnimi". (Luko 3, 7 - 16).

Mūsų gi laikais šv. Jono Krikštytojo pareigas eina šv. Motina Bažnyčia. Kiekvienoje katalikų bažnyčioje josios tarnas kunigas tikinčiųjų dėmesį kreipia į tikrąją Kalėdų prasmę, būtent, į pasaulio Atpirkėjo užgimimo sukaktį, į didžiausios Dievo dovanos žmogui. Die-

MIRĖ ARKIVYSKUPAS JUOZAPAS SKVIRECKAS

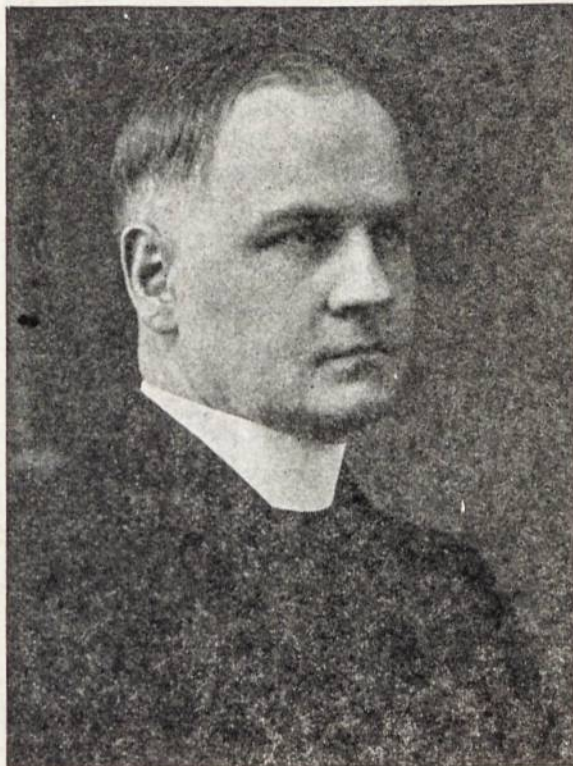
Šių metų gruodž. 3 d. Austrijoje mirė Kauno metropolitas arkiv. Juozapas Skvireckas, sulaukęs 86 metų amžiaus. Velionis buvo gimęs Pumpėnų parapijoje, Panevėžio apskrityje. Jaunas būdamas jau pradėjo profesoriauti ir šį mokslo darbą jis dirbo per 40 metų. Didžiausias darbas, kurį ark. Skvireckas padarė lietuvių naudai, tai šv. Rašto lietuviškas vertimas. 1919 m. liep. 13 d. velionis buvo konsekruotas vyskupu. 1926 m. įkūrus Lietuvos bažnytinę provinciją, vysk. Skvireckas buvo paskirtas Kauno arkivyskupu. Antru kartą sovietams besitarianant į Lietuvą, arkivysk. J. Skvireckas buvo priverstas apleisti savo arkivyskupiją ir kartu mylimą kraštą. Tegul ilsisi Viešpaties ramybėje!

vas žmogui dovanų davė Dievą. Kokią gi dovaną žmogus Dievui duos? Kokią gi dovana Dievui labiausiai patiktų? Jokia kita, kaip tik visas, pilnutinis žmogus: visa jo širdis, mintis, valia ir visi jo jausmai,

Kaip keista ir kartais net nesuprantama, kad kai kuriems katalikams gilesnį įspūdį daro šiaip jau simpatingas Kalėdų senelis su savo baltais ūsais, barzda ir linksmai skambančiu varpeliu, negu Jono Krikštytojo bei Bažnyčios kunigų įspėjimai ir pamokinimai, kaip geriausiai taisyti Viešpačiui kelią į savo širdis. Šių Kalėdų senelių yra daug didmiesčių kryžkelėse ir didžiosiose krautuvėse. Jų tikslas yra kiekvieną advento dieną ir naktį be perstojo priminti žmonėms, kad išpuoštų savo butus visokiais margais dzinguliukais ir kad visi žmonės vieni kitus apdovanotų viso-

kiomis reikalingomis ir nereikalingomis dovanomis. Nenuostabu, kad šitokiame grynai materialistiniame Kalėdų triukšme žmonės, jų tarpe ir katalikai, pamiršta patį svarbiausią Asmenį — sukaktuvininką Kūdikėlį Jėzų. Tinkamai Jį pagerbti permaža Kalėdų išvakarėse paskutiniu momentu prilėkti, uždusus, išpažinties, kad Kalėdų naktį ar rytą būtų galima šv. Komunijoje priimti Jį į savo širdį. Toji širdis turi būti ne tik Atgailos sakramentu išplauta, bet dar dorybėmis, it gyvomis, žydinčiomis gėlėmis, išpuošta. Tačiau dorybėms įgyti reikia laiko. Todėl Bažnyčia tikintiesiems ir skiria keturias advento savaites, Viešpačiui ne tik kelią prirengti į savo širdis, bet jose dangaus ir žemės Karaliui prirengti tinkamą buveinę Jo užgimimo žemėje sukakties proga.

AUKSINIS KUNIGYSTĖS JUBILĖJUS

Kun. J. J. Jakaitis, MIC

Amerikos lietuvių katalikų istorijoje turi savo vietą neišdildomai išpuošęs gražiais darbais lietuvybei ir katalikybei, 50 metų kunigystės jubiliejų minįs, kun. Jonas J. Jakaitis, MIC. Jo kunigystės darbų pėdsakai randasi daugely vietų mūsų žemės skritulyje. Jis gimė Bridžių kaime, Šakių apskr., Lietuvoje. Mintaujos gimnazijoje, Latvijoje, jau skleidė slaptą lietuvišką raštą, Montrealyje, Kanadoje, kunigiškus mokslus užbaigė ir pirmus darbus pradėjo, Worcester, Mass., klebonavo nuo 1913 iki 1930 m., Chicagos priemiestyje (Hinsdale — Clarendon Hills) įstojo į Tėvų Marijonų Kongregaciją, 1939 m. įkūrė pirmą lietuvių parapiją Argentinoje ir ten dabar tyliai gyvena vienuolišką gyvenimą, šių metų gruodžio 18 d. švėsdamas savo auksinį kunigystės jubilėjų.

Kiekvienas žmogus, sulaukęs tokios

50 metų sukakties, be galo džiaugiasi. Džiaugiasi šeima, bendruomenė ir tauta. Šv. Pauliaus žodžiais tariant: "Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir jo malonė nebuvo manyje bergždžia: aš dirbau daugiau už juos visus..." (Kor. 15, 10). Ir todėl Kun. Jonas, kurs turėjo tvirtus nusistatymus, atliko tokius milžiniškus darbus blaivybei, lietuvybei ir katalikybei, dirbdamas kunigiškus darbus, siekdamas savo nustatytų idealų ir vykdydamas pasiryžimus.

Katalikybės darbai

Kun. J. J. Jakaičio, MIC pamokslai gal niekuomet nebuvo trumpi. Ar tai savo parapijoje Worcesteryje, ar tai jau misijose, ar taip kita proga jisai mėgdavo skelbti Dievo žodį. Jisai plačiai sėjo ir barstė pamokinančius dalykus. Tas takas eina per daugelį lietuvių parapijų JAV, kurį jis pradeda Kanadoje, eina Lietuvos laukais, siekia Romą ir atsiduria Argentinoje. "Tikėjimas per skelbimą..."

Švenčiausia kunigo mokykla — tai išpažintis. Kunigas deda visas iškalbos pastangas išlaikyti sielas 10 Dievo įsakymų kelyje. Kiek kunigų sulaukia pašaukimo malonės tame sakramente? O ką byloja 39 seselių Kazimieriečių pašaukimai Worcesteryje?

Dažna yra kunigo svajonė, kada nors ir kur nors pastatyti bent vieną Dievo namą - bažnyčią. Tada jis gali sakyti: "Šiandien mano sieloje šventa"... Kun. Jakaitis, MIC, ne tik Worcesteryje baigia statyti lietuvių Šv. Kazimiero bažnyčią, bet, sveikatą taisydamas Pažaislyje, Lietuvoje pagerina Seselių Kazimieriečių vienuolyno pastatus. Jis pirštą pridėda prie Marijonų seminarijos koplyčios statymo Clarendon Hills, Ill., perka Marianapolio nuosavybę. Dar to neužtenka. Jis pastato dvi lietuviškas

bažnyčias Argentinoje. Ir galų gale dar perka vienuolijai naujus vienuolynus.

Ne tik gyvu žodžiu kun. Jakaitis dirbo sielų išganymo darbą. Jo plunksna nuo 1905 jau pradėjo rašymą. Straipsniai gyvi ir patrauklūs.

“Mano motina — Lietuva”

Pas tėvą Joną J. Jakaitį, MIC, gal abudu dalykai ėjo lygiagrečiai. Tai katalikybė ir lietuviybė. Jam kas lietuviška ir miela ir gera. Laisvės bonų gelbėti Lietuvai jis pardavė beveik už 200,000 dolerių. Jisai darbuojasi visur ir visuose komitetuose.

Lietuviybės ugdytojas tai buvo jo lietuviška daina. Pats dainuodavo, rėmė bet kokį darbą, surištą su daina. Lietuviška poezija atmintinai jam ėjo iš lūpų ir mokino kitus lietuviškus eilėraščius pamėgti ir deklamuoti.

Lietuvos reikalais kun. Jakaitis lankėsi pas du JAV prezidentus Wilson ir Harding. Todėl ir ne veltui 1935 m. jisai gavo Lietuvos valstybės DLK Gedimino ordiną.

Blaivybės apaštalas

Anais laikais kun. Saurusaitis buvo griežtas blaivybės apaštalas. Ne mažiau ir kun. Jonas J. Jakaitis, MIC, mėgo blaivybę, pats duodamas pavyzdį ir kitus ragindamas negerti svaiginamų gėrimų. Kaip šeimininkas, prie stalo jis neduodavo alkoholinių gėrimų. Kai tekdavo jam būti krikštynose, nepatikdavo stalas per daug apkrautas gėrimais. Ne kartą nuimdavo nuo stalo. Matyduas didelius nuostolius, kuriuos daro alkoholis lietuvių tarpe, jisai ragindavo kitus rašyti į blaivybės draugiją.

Jubiliatas gyveno pagal šv. Petro žodžius: “Todėl, broliai, labiau stengkitės gerais darbais padaryti savo pašaukimą ir išrinkimą tikrą, nes tai darydami jūs niekadose nenusidėsite. Taip bus jums pilnai suteiktas įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties ir Išganytojo Jėzaus Kristaus karalystę.” (Petr. 1, 10 - 11). Junkimės su Argentinos lietuviais džiaugdamiesi, kad Dievas davė kun. Jonui J. Jakaičiui, MIC, sulaukti auksinio jubilėjaus. Laimingų metų! Linksmų metų!

OBERAMMERGAU KANČIOS VAIDINIMAS

Bavarijos Oberammergau kaimas kas 10 metų stato garsų Kristaus kančios vaidinimą. Tai to kaimo gyventojų padėka, kad išsigelbėjo nuo maro, kuris anais laikais siautė Vokietijoje. Kas 1960 metais lankysis Europoje, turės progos pamatyti nepaprastą Kristaus kančios vaidinimą.

Kaimo gyventojų yra tiksliai 2,000, o vaidins apie 152 artistų. Tai labai ilgas vaidinimas, trunkąs kelias valandas. 1960 m. bus vaidinama apie 85 kartus. Prasidės gegužės vidury ir tęsis iki rugsėjo pabaigos.

Šitas vaidinimas buvo pradėtas nuo 1634 m. Jis yra garsus visame pasaulyje. Tai jau 35 kartą statomas 1960 metais.

Nėra lengvas dalykas patekti į vaidintojus. Jie išrenkami 24 žmonių komiteto. Į komitetą įeina klebonas, žymesnieji žmonės savivaldybėje bei kiti specialiai išrinkti žmonės. Būna slapta balsavimas. Rezultatų laukia visas kaimas.

37 Eucharistinis kongresas bus Miuncheno mieste, Bavarijoje, 1960 m., o Oberammergau nuo Miuncheno tiksliai 55 kilometrai. Tad kas bus kongrese, turės progos patekti į gyvą Kristaus kančios vaidinimą nuo liepos 31 d. iki rugpiūčio 7 d.

Kančios vaidinimo knygos atspausdintos 4 kalbomis.

K. V.

Senais laikais adventas Žemaitijoje turėjo daug visokių gražių ir savotiškai įdomių papročių, bet nevisur vienodi būdavo, dažniausiai daug kuo skyrės. Šiame rašinėlyje norima prisiminti Žemaičių Kalvarijos apylinkės buvusius adventiškus papročius iš anų, mūsų tėvų bei senelių, laikų.

Adventiškos nuotaikos

Advento laiku ne tik bažnyčioje matės, kad yra maldos, susikaupimo bei atgailos metas, bet toksai pat vaizdas buvo žmonėse. Tai buvo netik miesto ribose, bet ir kaimo gilumoje. Adventui prasidėjus, visur nutildavo muzika, nurimdavo dainos, juokas ir jaunimo klegesys. Jokių pasilinksminimų, šokių, iškilmingų ir triukšmingų balių niekas neberuošdavo. Kiekvienas praktikuojantis katalikas pasistengdavo adventą praleisti su didesniu susikaupimu bei dažnesniu ir nuoširdesniu pamaldumu.

Ilgai ir niūrūs vakarai

Iki saulėleidžio baigdavosi visi lauko darbai, o sutemus susirinkdavo į vidų. Čia kiekvienas stodavo prie savo įprasto darbo. Moterys, vienos verpdavo, kitos megzdavo, siūdavo bei lopydavo rūbus ar gamindavo vakarienę. Vyrai sukaldavo virves, skaptuodavo šaukštus. Vaikai poterius mokindavos, skaitydavo ar žaisdavo. Pabaigus ruošos darbus ir visiems susirinkus po dienos darbų į vidų, giedodavo įvairias giesmes. Būtinai kas vakarą giedodavo "Karunką", o prieš gulsiant "Labanaktis". Nusibodus giedoti, vienas kuris, o ypač iš senesniųjų, pradėdavo pasakoti iš savo gyvenimo neva visokius prisiminimus, pasakas ir šiaip patirtus įspūdžius. Po vakarienės apie 9-tą valandą eidavo gulti, bet kiekvienas prieš tai čia pat atsiklaupęs, pakalbėdavo vakarinius poterius. Rytais keldavo apie 5 valandą ir kiekvienas, sukalbėjęs poterius, tada eidavo prie savo darbo. Prieš aušrą, kiekvieną ry-

tą giedodavo "Sveiką aušrą" ir "Valandas". Po pusryčių, bent kiek išaušus, vyrai išskubėdavo prie savo dienos darbų, o likusios moterys namuose vienos atsisėsdavo prie ratelių ar į stakles, kitos gi, likusios namie per visą dieną, prižiūrėdavo gyvulius ir gamindavo valgį bei šiaip visokius namų ruošos darbus atlikdavo.

Pasninkas ir malda

Advento metu žmonės griežtai prisilaikydavo bažnyčios nustatytų pasninkų. Trečiadieniais ir šeštadieniais valgydavo tik pieniškus valgius, o penktadieniais be pieno ir mėsos. Vyrai, be to, dar susilaikydavo nuo degtinės bei kortų lošimo ir t. t. Be to, tik su būtinu reikalu pas kaimynus teužeidavo, bet vengdavo bereikalingų kalbų ir visokių šnektų.

Kai kuriomis dienomis bažnyčiose būdavo laikomi iškilmingi rarotai. Žmonių į rarotus visad prisirinkdavo daug. Niekas nepaisydavo oro. Nesvarbu — lietus ar sniegas, kelias blogas ar geras. Galėjo būti didžiausia pūga ir keliai užpustyti. Tokios ar panašios kliūtys nuo ėjimo žmonių į bažnyčią nepajėgdavo sulaikyti. Šventadieniais namuose likdavo tik tiek žmonių, kiek buvo reikalinga vaikų ir gyvulių priežiūrai. Jokių kitokių priežasčių niekas nežinodavo, kad galėtų likti namuose. Kiekvienas laikė sau pareigą advente atlikti išpažintį.

Šventadienių vakarai

Šventadienių vakarus praleisdavo visa šeima bendrai. Kol vakarienę paruošdavo, visi susėsdavo prie stalo ir iš giesmynų giedodavo įvairias giesmes, ar skaitydavo šventųjų gyvenimą, ar šiaip kokią knygą, bet dažniausiai dvasinio turinio. Dažniausiai susirinkę kaimynai giedodavo "Kalnus". (Žem. Kalvarijoje, ilgesni keliomis stotimis, Kryžiaus keliai vadinami Kalnais). Baigę giedoti, dar bendrai pasimeldavo ir po

vakarienės išsiskirstydavo. Sekantį šventadienį vėl susirinkdavo kituose namuose ir tokia pat tvarka giedodavo "Kalnus". Ir taip per visą adventą giedodavo vis kitoje vietoje.

Pasiuntiniai

Nors adventas buvo laikomas maldos ir susikaupimo laiku, bet jaunimas jaunimu ir likdavo. Kai kurie, o ypač vienturčiai, vyrai advento metu pasi-stengdavo savo žirgus šerti, kad būtų riebus ir gražesni; pasidirbdindavo važelį ir įsitaisydavo gražius pakinktus, kad po Kalėdų turėtų kuo važiuoti į piršlybas. Iš anksto pasiūsdavo visokius pasiuntinius, kurie visais keliais skubėdavo į tų namų duris, kur gyveno šaunūs ūkininkai su pilnais aruodais ir

perpildytomis gėrybėmis klėtyse. Tokiuose namuose šeiminkų dukros laukdavo ir iš anksto nujausdavo, kad ir advento metu atsiras piršliai. Dažniausiai tokiais pasiuntiniais būdavo žydeliai, skudurų supirkinėtojai ir šiaip visokios elgetos, kurie įvairiais būdais ir keliais sužinodavo, kas jam buvo reikalinga, o ypač kiek gaus iš tėvų kraičio ir kaip atrodo pati mergaitė. Tokie pasiuntiniai su žiniomis grįždavo į namus ir už tai gaudavo tinkamą atlyginimą. Per šventes ir po švenčių nuvažiuodavo piršliai ir po kelių savaitių įvykdavo vestuvės. Be ilgesnės pažinties ir draugystės tokių jaunavedžių gyvenimas būdavo gražus ir tvarkingas. Skyrybos tebūdavo tik labai retais atsitikimais.

MALONĖ IR VAIDUOKLIAI

H. A. Lunshot

Ištrauka iš knygos Die Gnade und das Grauen, kuri romano formoje, bet nenukrypdama nuo istorinių įvykių, vaizdingai atpasakoja nuotykingą Arso klebono Jono Marijos Vianney gyvenimą, ypač jo nenuilstamas kovas su tamsybių galybėmis.

Tylus vakaras. Jonas Marija Vianney iki tamsos pasiliko bažnyčioj. Dabar jis nusilpusiais žingsniais lingavo į kleboniją. Praeidamas dar užmetė akį ant "Apvaizdos" (našlaityno). Ten gyvenimas žengė savo įprasta vaga. Jis pažino iš ten kylančius garsus, pažino dienos tvarką, net aiškiai žinojo, ką jie dabar darė. Jų gyvenimas buvo lyg jo paties gyvenimo dalis. Jis stabtelėjo.

Visur ramu. Šį rudenio vakarą skleidė savo kvapą nukritę lapai. Tačiau ore buvo jaučiama dar ir kažkas vasariško. Kaimas jau miegojo. Artimame tvarte šen ir ten muistėsi gyvuliai. Jonas M. Vianney atsiduso; metė žvilgsnį aplink. Tamsa kaip kokia juoda kupola gaubė kaimą. Aiškiai atsimušė bažnyčios šešėlinis vaizdas prieš žvaigždėtą didingą dangų; jo skliautas, nusėtas šviesomis tęsėsi nuo vienos begalybės

iki kitos. Vos pradarius klebonijos duris, drėgmės, pelėsių bei papuvusių obuolių kvapas dvilktelėjo jam į veidą. Laiptai braškėjo. Jis rado kelią ir tamsoj. Tai jo kambarys. Maža aliejinės lemputės švieselė ir pora šešėlių ant sienos, nes jis užsidegęs žvakę šen ir ten vaikštinėjo. Liepsna nušvietė jo geležinę lovą, paprastą stalą su duonos pluta ir asočiu, šviesa krito ir ant dviejų paveikslų: Dievo Motinos ir šv. Filomenos. Tai buvo visas jo turtas. Bet jis čia jautėsi namie. Bažnyčia ir šis kambarys tai jo vienintelė buveinė. Ar to neužtenka? Jis atsigulė. Dabar jis tebuvo išblyškęs, liūdnas klebonėlis. Pamažu miegas jį apgalėjo, nes buvo pavargęs. Bet staiga triukšmas jį prikėlė iš miego ir išgastis nusiaubia per sąnarius. Trys smarkūs dūžiai į duris sukrėtė visą namą. Atrodė, lyg kas nors dideliu kūju daužytų geležines pilies duris. Griebiasi šviesos. Ar jis sapnuoja? Vėl trys smarkūs dūžiai sukrečia langų stiklus.

Ar tai vėlus svečias, koks svetimas atgailautojas? Gal kas miršta ar nelai-

mė kaime? Ar ilgai miegojo? Lipa iš lovos ir uždega žvakę.

“Kas ten?” šaukia nuo laiptų žemyn.

Visiška tyla. Jokio garso, joks svečias nesirodo. Jis lipa žemyn. “Greičiau sia laukia, kad kas atidarytų duris,” mano sau. Atstumia skląstį ir žvelgia į tamsą. Nieko lauke, tesimato ramus rudens vakaras, kurį jis stebėjo grįždamas iš bažnyčios. Žvilgsnis į dangų jam nurodo, kad žvaigždės dar menkai tepažengė savo kelyj. Gal tai buvo tik sapnas? Apsidairo, kol akis apsipranta su tamsa ir vėl sušunka: “Ei, kas ten?” Jokio atsakymo, tik vėjas medžiuose, krinta lapai, gyvuliai tvarte.

Ar tai sapnas ar pokštas. Jis kopia laiptais galvodamas, kad tai tik juokas, koks nors pokštas, kurį prieš jį nusištatę kaimiečiai nori iškrėsti. Tikriausiai jie vėl norės jį persekioti po to įvykio “apvaizdoj”. Jis taip pavargęs. Ar negalėtų jie bent šviesos palaukti? Bet taip įvyko, ir nieko negalima pakeisti. Jis dar atydziai pasiklauso, kaip prieš eilę metų, kai po jo langais girdėjosi kačių muzika. Jis pasiliko ramus.

Tačiau, kai vėl atsigulė, jautė, kad ši tyla slepia kažkokį neįtikėtiną, lyg kas nors jo tykotų, lyg kieno nors akys iš tamsos į jį žvelgtų. Pusiau užmigo neramiu miegu. Staigiai vėl sutrinko, bet jau prie kitų durų. Baisus triukšmas nusiaubė visą namą. Dar vienas smarkus dūžis, po to antras ir trečias. Atrodų lyg geležinės statinės riedėtų laiptais. Jo po sunkaus dienos darbo įtempti nervai jį iššokdino iš lovos. Skubėjo prie laiptų. Staigiai atidarė duris, tikėdamasis nutverti piktadarį. Vėl nieko daugiau kaip tyli naktis, medžių šlamėjimas. Didingas dangus nusėtas žvaigždėmis. Grįžo vėl miegoti iki antros. Tada ėjo bažnyčion, kaip ir kiekvieną naktį. Eidamas prisiminė, kad miegas sunkiai vyko. Šen bei ten buvo girdimi neaiškūs judesiai. Kartais lyg barškėjimas, kartais lyg kas landžiotų, nors jo kambaryje žiurkės retai tesilankydavo, nes menka joms iš to nauda.

Jonas M. Vianney buvo vienas. Pirmą kartą savo gyvenime jautė baimę. Tiesa, ir seniau kartą buvo išsigandęs, bet ta baimė negalima lyginti su šia. Atrodė lyg jį kas kapotų, lyg baimė visų kūnu slinktų iki pat gerklės. Nors ir meldėsi, kad būtų nuo jos išvaduotas, jo kaklas buvo spaudžiamas. Jį išpylė prakaitas. Atrodė lyg jaustų kieno nors ranką. Po to vėl smarkūs dūžiai, juokas, barškesys, knibždėjimas už sienos, sparnų šlamėjimas palubėj. Triukšmas tebesitęsė.

Po rudens atėjo žiema. Gruodžio vėjas atnešė sniegą į Dambes kraštą. Sniegas skleidė ypatingą šviesą bažnyčioj ir jo kambaryj. Begulint jam šovė mintis: jie ir šią naktį ateis, galės rasti pėdsakus sniege. Jo pasitenkinimui šis noras išsipildė. Dabar galės įsitikinti. Mėnesienoj galės matyti, kas aplink jo namą dedasi.

Naktį namą vėl sudrebino dūžiai. Mėnulis jau buvo pakilęs ir jo gelsva šviesa krito ant Arso. Jonas M. dar nebuvo atsigulęs. Sėdėjo kambaryj prie žvakės. Skubiai nuriedėjo laiptais. Viena savo pastirusia ranka laikė žvakę, o kita drebėjo. Skubiai atvėrė tas pačias duris, ant kurių tik ką girdėjosi dūžiai. Rūpestingai stengėsi nežengti laukan nė žingsnio; tik pasilenkė priekin. Sniego skraistė be dėmės iki pat sienos. Jokių pėdsakų. Jonas M. sudrebėjo. Grįžo paralyžuojanti baimė. Nepajėgė jos pakelti; stenėjo sėdėdamas ant lovos. Žvelgė į tamsų kambarį. Ilgėjosi momento, kad galės keltis, prašvis, galės eiti kitur, matyti žmones. Jautė reikalą šaukti žmones. Prisiminė, kaip vieną kartą Ecully klebonas jam skaitė iš šv. Antano gyvenimo, kad velnias, matydamas krikščionis darant pažangą, bando jį išgasdinti, apsireikšdamas jam moterų, gyvulių, gyvačių, milžinų ir karvių išvaizdoj.

Jam buvo aišku, kad jis turėjo reikalą su pasibaisėtinu vaiduokliu. Tai

buvo kritęs angelas. Bet jis taip pat 10vo akis, matydavo judančias figūras. žinojo, jog Dievas leido savo Sūnui tapti žmogumi, kad apsaugotų žmones nuo tamsybių kunigaikščio.

Kai būdavo dieną praleidęs beklausydamas išpažinčių ir naktį ieškodavo poilsio miege, tuoj nuskambėdavo smarkūs dūžiai. Jis ir vėl stodavo prieš naktinį nuotyki. Neaiškūs šešėliai šmaužėjo po jo kambarį. Gretimame kambaryje girdėdavo lyg besiginčijančius balsus. Viršuj girdėjo arklių kanopų trankymąsi, lyg ūkininkų arkliai ant jo stogo lakstytų, vis greičiau ir greičiau lyg ugnies vejami. Jie trankėsi po jo namą. Atrodė lyg šimtai pasibaidžiusių arklių šokinėjo, o sunki ranka su botagu juos plakė. Jis matė svetimas akis, spoksančias į jo lovą. Gi, kai pats atverda-

Jonas Marija kiekvieną naktį atgailaudavo už savo dvasinius vaikus, kurie vis gausiau plaukė į Arsą. Dažnai ilgiau kaip pusę paros jam tekdavo praleisti klausykloje, per žiemos šalčius ir vasaros dusinančius karščius.

Vieną naktį jo lova užsidegė. Degančių antklodžių ir medžio kvapas pasklido po kaimą. Jis stebėjo idubusiomis akimis, kaip vyrai vilko viską laukan. Į jį buvo žiūrima su nesmagumu... o jo jau laukė gausūs atgailautojai.

Jis apkabino abiem rankom kryžių ir prašė šv. Filomenos pagalbos; jis meldėsi kiek galėdamas karščiau; jis kando savo lūpas iki kraujo.

Vertė A. Nockūnas, MIC

PRARASTI TURTAI

J. Vaičiulis

— Gera nuotaika šiandien. Toks lengvas jaučiuosi, rodos pakiltum į orą, kaip paukštis, ir skristum į svajonių šalį. Bet kodėl žmogus neturi visada tokio gero ūpo, kodėl kartais jį slėgia prie žemės lyg šimto svarų našta. Atrodo — nėra ko nusiminti. Turiu pastovų darbą, susitaupęs šiek tiek pinigų, geras rūbus įsitaisęs, sotus, ko gi daugiau reikia žmogui. Nors ir dabar reikia nunešti šimtinę bankan, papildyti einamą sąskaitą, — tarė Algis savo bičiuliui Povilui, kurie kartu, kaip viengungiai, gyveno vienam kambary.

Ir tuojau nieko nelaukęs iškeliauvo. Kaip Algis pargrižo, papasakojo Povilui nuostabų dalyką.

— Pakelta nuotaika žygiuoju gatve, pasižvalgydamas į vitrinas, kino reklamas. Pamačiau pro šalį einant pusamžį žmogų, kuris persižegnojo. Apsidairiau. Čia pat bažnyčia. Bet jau praėjau keletą žingsnių.

Tas žmogus lietuviškai man tarė:

— Tamsta eini pametęs ir nematai. Kur taip skubi?

Pasijutau užgautas ir tuoj jam atsakiau:

— Pirmas dalykas: aš nieko nepamėčiau, — pasakiau, čiuptelėjęs knygutę kišenėje, o antra — tai mano reikalias, kur aš einu.

Atsitolinęs nuo jo vis galvojau: reikėjo jam aštriau atsakyti. Juk tai tikras užgavimas.

“Eini pametęs ir nematai”. Mąščiau, ką tie žodžiai reiškia. Koks jo reikalias žmones gatvėj užkabinėti? Nuėjęs bankan, knygutės su pinigais nerandu, ieškau, kratau kišenes, dingo kaip ugnin. Manau — gal tas žmogus matė, kai ji man iškrito. Dėl to jis sakė taip. Grįžtu atgal. Ir iš tiesų, prieš tą bažnyčią ant šaligatvio randu savo knygutę su pinigais ir matau toli šventoriuje tą patį žmogų. Einu atsiprašyti jį, įsitikinęs, kad jis matė, kai knygutė man iškrito. Jis mane perspėjo, o aš jį užgavau.

Priėjau ir sakau:

— Labai atsiprašau tamstą, kad už-

gavau. Buvau pametęs knygutę su pinigais.

— Ar viską radai?

— Taip radau.

— Tu nesakai tiesos, nes radai tik savo prakaito lašus, bet neradai turtų, kuriuos tau tėvai paliko ir nesistenigi jų surasti.

— Mano tėvai man jokių turtų nepaliko, nes jie buvo tokie vargšai, kaip ir aš.

— Einam į šiuos Dievo namus, aš jums parodysiu šį tą.

Įėjome. Jis man parodė vietą atsėsti, o pats nuėjo zakristijon. Klaupiant pradėjau galvoti, ką man tėvai paliko ir ką jis man nori parodyti.

Tuo momentu pasijutau, kad esu lyg kino teatre. Matau mažą berniuką, kurį motina laiko už rankutės ir ant jo daro pirmąjį kryžių. Toji moteris panaši į mano motiną. Matau jį didesnį, rytais keliantis ir vakarais einant gulėti, klaupiant ant molio grindinio ir kalbant įprastus poterius, motinai vietoj pataisant. Prieš valgį ir po valgio jis su pagarba žegnojasi ir kalba bendrą maldą, priima pirmąją šv. Komuni-

11
ją, tarnauja šv. Mišioms. Matau jį metų metais vis didesnį. Niekad neapleidžia jis šv. Mišių ir aukoja su džiaugsmu visas savo taip sunkiai surinktas vaikiškas santaupas. Jis myli taip širdingai Viešpatį ir visa tai, kas jo sutverta. Gėles lankoje jis skina ir puošia kieme nukryžiuotąjį Viešpatį. Matau jau užaugusį Lietuvos kariuomenėje, priimant šv. priesaiką.

Matau jį vėliau paklydusį, taip retai lankantį bažnyčią ir taip mažai aukojantį Viešpačiui, nors ir pakankamai pinigų turi. Jis užmiršęs ryto ir vakaro tas įprastas maldas. Prieš valgį ir po valgio net gėdinasi persižegnoti. Matau jį vėl šventvagiškai darant priesaiką. Jis dabar nusiminęs už spygliuotų vielų belaisvėje ir užmirštas savųjų. Ir dabar jis neieško tėvų paliktų turtų, bet renka savo prakaito lašus ir save įtikina, kad esąs laimingas.

Ir tik tada jį atpažinau, baisiai surikdamas: Viešpatie, tai aš esu! Padėjai man surasti mano prakaito lašus, padėk man surasti tuos turtus, kuriuos tėvai man tikrai paliko.

Marijos Aukšt. Mokyklos Motinų klubo pasiruošimas prieškalėdiniam parengimui Chicagoje. Talkina seselės Kazimierietės.

MALDOS APAŠTALAVIMAS

1960 m. sausio mėnesiui

Bendroji intencija

Už religinę vienybę pamaldumu į
Švč. Jėzaus širdį

Šv. Tėvas yra Kristaus vietininkas žemėje, visos regimos Bažnyčios galva. Kristaus Bažnyčioj turėtų tilpti visi žmonės, kaip Dievo vaikai, turėdami pašvenčiamąją malonę ir antgamtinės meilės ryšį. Dėl to šv. Tėvas visuomet meldžiasi, kad visi sudarytų vieną didžiulę šeimą, kad visi, kurie priklauso Bažnyčiai, augtų malonėje ir meilėje ir kad visi, kurie ieško tikrosios Bažnyčios, geriau suprastų Jėzaus troškimą išlaikyti vienybę tarp jo mokinių.

Jėzus Kristus buvo Dievas ir Žmogus. Jo įsteigtosios Bažnyčios narystė uždeda mums taip pat ypatingą įgaliojimą labiau pažinti patį dieviškąjį Įsteigėją. Kas geriau pažįsta Viešpatį Jėzų, tas žino, kaip Jis mus myli. Tuomet Jo mokinys jaučia pareigą mylėti savo Viešpatį. Ši meilė pasireiškia pamaldumu į švenč. Jėzaus širdį. Toji asmeniškai meilė, pareiškta J. Kristui, padeda laimėti visų širdžių ištikimybę Dievui. O kad visi pažintų Kristų Karalių ir visų valdovų Viešpatį!

Misijų intencija

Kad Rytų krikščionys, atsiskyrę nuo Šv.
Sosto, grįžtų į Katalikų Bažnyčią.

Mėnesio globėjas — šv. Timotiejus
— sausio 24 d.

Šv. Timotiejus buvo nuolatinis palydovas šv. Povilo apaštalo misijų kelionėse visoje Romos imperijoje. Jis gimė Mažosios Azijos Listroje, kur šv. Povilas jį atvertė pirmoje savo kelionėj į tą miestą. Vėliau šv. apaštalas paskyrė Efezo vyskupu, kur jį pagonyms užmušė mirtinai akmenimis už tai, kad jis paniekino jų stabus. Šv. Povilas parašė Timotiejui du laiškus, vadindamas jį

“mylimiausiu sūnumi”, ragindamas jį priešintis klaidingam mokslui ir organizuoti tikinčiuosius. — Tai yra kiekvieno vyskupo pareigos. Kada melsiesi į šv. Timotiejų, pamąstyk ir apie savo vyskupijos ganytoją bei jo pareigų našumą, kurią jam uždėjo Dievas ganyti Kristaus kaiminę, ją mokyti ir vesti į išganyką. Vyskupui yra reikalingos mūsų maldos ir mūsų parama. Taip pat ir popiežius, Romos vyskupas ir visos Bažnyčios ganytojas, prašo mūsų maldų ir pagalbos. Bažnyčia meldžiasi už juos šv. Mišiose.

Pratyba. Melstis už vyskopus ir kunigus.

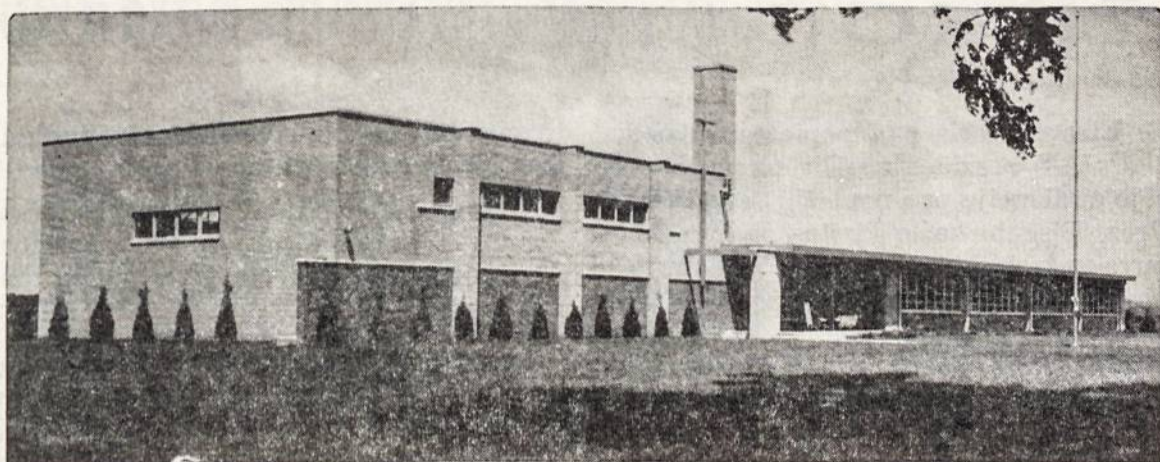
Žodis promotoriams

Sausis yra pasiryžimams daryti mėnuo. Tai metų pradžia, kada nustatomi planai visiems metams. Tai naudinga ir promotoriams, pradėdant darbą Naujais metais, pilniau ir giliau pažinti Maldos apaštalavimą.

Viso apaštalavimo pagrindinis dalykas ir viso krikščioniško veikimo pamatas yra ta tiesa, kad atpirkimo darbas po Kristaus prisikėlimo iš mirusių yra ne vien tik Kristaus, bet ir Jo Bažnyčios. Atpirkimo dalis, kurią tik vienas Jėzus Kristus atliko, buvo kančia. Po savo įžengimo į dangų V. Jėzus ir danguje aukoja save dangiškajam Tėvui už žmonių nuodėmes. Jis paliko žemėje savo Bažnyčią, kuri su Juo aukoja tą pačią auką Tėvui, kad Kristaus auka turėtų savo padarinius žmonių širdyse. Jei Bažnyčia neatliktų savo šio uždavinio, veltui būtų Kristaus mirtis.

Atpirkimas yra meilės veiksmai. Kristus, mylėdamas mus, save atidavė už mus. Bažnyčia yra Jo sužadėtinė. Šv. Jonas Krikštytojas vadina Kristų sužadėtiniu. Viešpats Jėzus ir Jo sužadėtinė Bažnyčia jungiasi aukoje. Tas ypatingai įvyksta kiekvienose Mišiose.

Su mūsų bendradarbiais

Lapkr. 29 d. įvyko iškilmingas šios Plano, Ill., mokyklos pašventinimas. Šventinimo apeigas atliko Joliet vyskupijos ganytojas vysk. Martynas McNamara. dalyvaujant apylinkės kunigams ir parapičiams. Nuo 1950 m. marijonai vadovauja šiai parapijai. Mokyklos statyba rūpinosi dabartinis Plano šv. Marijos klebonas kun. J. Savukynas, MIC. Iškilmėse dalyvavo taip pat ir marijonų šv. Kazimiero provincijos vadovas kun. J. Jančius, MIC.

Advento susikaupimo diena, vyrams ir moterims lietuvių kalba, tėvų marijonų vienuolyne, 6336 S. Kilbourn, bus sekmadienį, gruodžio 13, o ne 6 d., nes pasirodė patogesnė diena. Pradžią 10 val. ryte su šv. mišiomis.

Kun. A. Naudžiūnas, MIC, Laivo administratorius, lapkr. 29 — gruodžio 6 d. vedė misijas ir noveną lietuvių kalba Nekalto Prasiidėjimo švč. P. Marijos parapijos bažnyčioje, Chicagoje. Pamokslai buvo sakomi rytais ir vakarais. Žmonių dalyvavo gana daug. Tai parodo, kad parapičiai vertina dvasinį pasirošimą Kalėdų šventėms.

Ekskursijai į tarp. euch. kongresą Miunchene vadovaus kun. V. Bagdanavičius. Marijonų provincijolas tėvas J. Jančius paskyrė kun. V. Bagdanavičių organizuoti "Draugo" skaitytojų ir tėvų marijonų bendradarbių ekskursijai į tarptautinį eucharistinį kongresą Miunchene. Ekskursija taip pat lankysis Oberamergau vaidinimuose, kurie ruošiami kas dešimtį metų, ir tarptautinėje sporto olimpijadoje Romoje. Smulkesnis kelionės maršrutas bus paskelbtas vė-

liau. Informacijų teirautis pas kun. V. Bagdanavičių Draugo redakcijoje.

Mirė pirmieji bendradarbiai. Šio mėn. 5 d. Chicagoje mirė Jonas Lebežinskas. Velionis buvo vienas iš pirmųjų marijonų bendradarbių organizatorių ir uolus veikėjas.

Lapkričio 29 d. su šiuo pasauliu atsiskyrė Chicagoje Viktoras Juodelis, nuolat rėmęs Laivą ir uolus jo skaitytojas. Teilsisi jų sielos Viešpaties ramybėje!

Marijonų bendradarbių draugijos
garbės narė
A. † A.

MAGDALENA JUOZAITIS

Gyveno 6822 S. Rockwell St. Chicago, Ill., mirė lapkr. 21 d., palaidota lapkričio 25 d. šv. Kazimiero kapinėse.

Tėvai Marijonai už a. a. Magdalenos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi nariai prašomi už jos sielą atkalbėti bent po dalį rožančiaus Dievo gailestingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

Eisenhoweris pas popiežių. Gruodž. 6 d. JAV prezidentas Eisenhoweris turėjo audienciją pas popiežių Joną XXIII. Prez. Eisenhowerio vizitas pas popiežių buvo antras JAV istorijoje. 1919 m. popiežių aplankė prez. Wilsonas.

Chicagos išrinktasis kardinolas arkivysk. A. Meyer išskrido į Romą dalyvauti pakėlimo iškilmėse. Jį palydėjo Chicagos arkivyskupijos vyskupai pagelbininkai, kai kurie kaimyniniai vyskupai, giminės ir kiti, kurie norėjo matyti tas iškilmes. Tokių palydovų bus apie 105.

Chicagos klebonas vyskupu. Šv. Tėvas prelatą Ernestą J. Primeau, Karmelio švč. Marijos parapijos kleboną Chicagoje, 50 metų, paskyrė Manchester, N. H. vyskupijos ganytoju.

Norwich, Conn., gavo vyskupą. Vyskupą B. Flanagan perkėlus į Worcesterį, kurį laiką Norwich neturėjo vyskupo, šiomis dienomis naujuoju vyskupu paskirtas prel. Vincentas Hines, Hartfordo vyskupijos kancleris, 47 metų amžiaus. Norwich vyskupijai priklauso marijonai Marianopolyje ir Nekaltai Pradėtosios Marijos seserys Putname, Conn.

Kard. Schuster kandidatas šventuoju. Milano (Italijoje) kardinolas Ildefonso Schuster, benediktinas, kuris mirė prieš penkis metus gali būti paskelbtas šventuoju. Jo beatifikacijos byla jau pradėta. Jis buvo griežtas Bažnyčios teisių gynėjas ir drąsaus elgesio su fašistais, naciais ir komunistais.

Min. pirmininkas pas tėv. Pijų. Italijos ministeris pirmininkas aplankė stigmatizuotąjį tėvą Pijų ir po to jis pasakė: "Kiekvienas susitikęs su tėv. Pijum jaučia, kad tai yra didelės dvasinės jėgos ir drauge stebėtino paprastumo asmenybė."

Buv. min. pirmininkas kunigu. L. I. Andrade, buvęs Kolumbijos konservatorių partijos narys ir ministerių kabine-

to pirmininkas, bus išventintas kunigu Romoje šio mėn. 20 d.

Argentinijos katalikų universitetas šventoji Marija (Santa Maria) Buenos Airese valdžios dekretu gavo teisinį užtvirtinimą.

Katalikai Formosoje. Tapei arkivyskupijoje per 1 metus katalikų padaugėjo 6,306. Tarp jų suaugusiųjų pakrikštyta 4,846. Dabar šioje arkivyskupijoje yra 55,142 katalikai, kai 1956 m. buvo tik 24,144.

Visuotiniam Bažnyčios susirinkimui pasiruošti sudarytas parengiamasis sekretoriatas, kuriame dirba penki prityrę asmenys. Jiems vadovauja prelatas P. Felici. Sausio mėnesį stos į talką prel. A. Lupi, tarnavęs JAV apaštališkoje delegatūroje.

Rusų katalikų parapija įsisteigė Montrealyje, Kanadoje. Nauja bizantinio stiliaus bažnyčia buvo pašventinta lapkričio 21 d. Klebonu paskirtas prancūzas kunigas, kuris laisvai kalba rusiškai. Iškilmių proga jis pareiškė, kad jos gyvavimas reiškia rusų dalyvavimą Kat. Bažnyčioje. Anot jo, Kat. Bažnyčia Rusijoje ateityje bus atstovaujama ne tik kitataučių, bet ir pačių rusų.

Europos tautų susitikimas. Vakarų Vokietijoje, Koenigsteine įvyko lietuvių, vengrų, latvių, Balkanų kraštų, ukrainiečių ir rumunų katalikų jaunimo organizacijų studijų dienos, kurių bendra tema buvo "Viena Bažnyčia vieningame pasaulyje."

Austrijos jaunimas meldėsi už pavergtuosius. 70 tūkstančių Austrijos katalikų kaimo jaunimo organizacijos narių lapkričio mėnesį meldėsi už komunistų pavergtų tautų išlaisvinimą. Šiuo maldos sąjūdžiu jaunimas rengiasi katalikų jaunimo kongresui, kurį bus ateiinančių metų gegužės mėn. Liurde.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

15

Naujas prelatas. Kun. Pijus Ragažinskas, San Paulo, Brazilijos lietuvių parapijos klebonas pakeltas prelatu. Lapkr. 14 d. Villa Zelinos bažnyčioje buvo įvilktuvių iškilmės, kuriose dalyvavo ne tik vietiniai, bet ir kitų rajonų lietuviai. Naujasis prelatas į Braziliją nuvyko dar prieš praėjusį karą. Ten visas jėgas dėjo, organizuodamas lietuvišką kultūrinį ir religinį gyvenimą. Jis taip pat buvo ir vietos katalikų kunigų dekanu. Laimingiausių metų!

Kun. Aloyzas Jaunius iš Lyons, Ill. persikėlė pas prel. Albavičių į Šv. Antano parapiją, Cicero, Ill. Kun. J. Marčiulionis apsigyveno Šv. Hugono parapijoje, Lyons, Ill.

Prel. M. Krupavičius 40 val. atleidų proga pas prel. Albavičių, Cicero lietuvių bažnyčioje, sakė visas tris dienas pamokslus.

Okupuotoj Lietuvoj kun. Myk. Juodelis paskirtas klebonu į Naujamiestį prie Panevėžio, o kun. S. Pelešynas klebonu į Kupreliškį. Kun. A. Gobis iš Dusetų klebono pareigų perkeltas toms pačioms pareigoms į Kamajus, o Kamajų klebonas Burkus perkeltas klebonu į Dusetus.

Mirė motina M. Aloyza lapkr. 30 d. Pittsburge, buvusi antroji Šv. Pranciškaus seserų vienuolijos generalinė vyresnioji, 61 metų amžiaus, vienuolyne išgyvenusi 45 metus.

Kan. Z. Ignatavičius, atvykęs iš Brazilijos, sudarė lietuvišką kilnojamą biblioteką Brazilijos lietuviams ir savo pinigais knygas ten išsiuntė.

Lankėsi Europoj ir Azijoje. Jonas Andriulis, plačiai žinomų sūrių gamintojas ir Draugo romano bei dainų konkursų mecenatas, drauge su kun. B. Marčiulioniu, Custer, Mich., lietuvių parapijos klebonu, 6 savaitių kelionėje aplankė įvairius Europos kraštus, pasiekė ir Palestiną.

Į Prancūzijos Krašto tarybą š. m. lapkričio mėn. pradžioje išrinkti: kun. J. Petrošius, m. Bačkienė, J. Dainauskas, B. Venskuvienė, O. Peruche-Gecaitė, P. Klimas, B. Vrublevičius, E. Aleksandravičienė, J. Matorė, S. Pagnier ir Br. Baranauskas.

Persitvarkė PLB Valdyba. Pasaulinės Lietuvių Bendruomenės seimas, išrinkdamas PLB valdybą iš 5 narių, paliko jai teisę pagal reikalą papildyti 2 nariais. Dabar pakviesti jaunesniosios kartos visuomenininkai, būtent Bronius Vaškelis ir Eugenijus Čuplinskas. Šioji valdyba pasiskirstė pareigomis šiaip: pirmininkas — Jonas Matulionis, vicepirm. — Vyt. Meilus, sekr. — Eug. Čuplinskas, prot. sekr. — Kęst. Grigaitis, išd. — dr. J. Sungaila, kultūros reikalams — Jz. Kralikauskas, informacijai — Br. Vaškelis. Valdybos būstinė yra Toronte, Kanadoje.

Jaunos lietuvaitės laimėtojos. „Tėviškės Žiburių“ skelbtą jaunimo rašinių konkursą laimėjo trys lietuvaitės iš JAV. Pirmąją premiją laimėjo J. Gailiūšytė, antrąją — O. Ališytė ir trečiąją — L. Spingytė. Šių premijų mecenatas — kun. dr. J. Prunskis, šiam reikalui paaukavęs 100 dol.

Argentinos laikraščio Laikas konkurso premijas laimėjo: I premiją už straipsnį: „Lietuvių liaudies dainos“ laimėjo P. Gudelevičius Argentinoje, II-ją premiją — Edv. Šulaitis iš JAV už „Lietuvio santykiai su kitų tautybių žmonėmis svetimame krašte“ ir III-ją — Pr. Alšėnas iš Kanados už „Lietuvio emigranto uždaviniai savam kraštui ir savai tautai.“ Premijų mecenatas kun. J. Prunskis.

Kun. A. Goldikovskis, išbuvęs šešeris metus vikaru Šv. Jurgio parapijoje Clevelande, perkeltas į naująją parapiją Clevelande, kur klebonauja kun. J. Angelaitis.

L A I V A S

visus kviečia bendradarbiauti rinkime naujų 1960 metams skaitytojų.

Kas suras keturis naujus Laivo metinius skaitytojus, gaus Laivą visus metus nemokamai.

L A I V A S

lanko šeimas jau 39-ri metai.

L A I V A S

yra dvasinio gyvenimo kelrodis, nes rūpinasi sielos reikais: mokina, ramina, išpėja, veda tobulybės keliais.

L A I V A S

talpina gerų rašytojų, mokslo vyrų straipsnius, aiškina abejones, duoda gyvenimo pavyzdžių ir katalikiško bei lietuviško gyvenimo apžvalgą.

L A I V A S

gauna šimtus laiškų, kuriuose rašoma: "Be LAIVO gyvenimas sunkus"... "Jis mane suramino"... "LAIVAS mūsų misionierius" ir t. t.

L A I V A S

artimui užsakytas, neš jam dvasinio mokslo ir paguodos ir ikvėpimo — 52 kartu metų bėgyje.

L A I V A S

metams kainuoja tik \$3.00 JAV ir Kanadoje, kitur — \$4.00. Dabartinis Laivo adresas yra:

L A I V A S

4545 West 63rd Street, Chicago 29, Illinois

.....

Prašau siuntinėti Laivą. Siunčiu \$

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas Valstybė